

Panium - Numărul Opt

Prezentare generală a celei de-a treia linii

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleucus al III-lea Ceraunus a domnit pentru scurt timp ca rege din 226 până în 223 î.Hr., înainte de a fi asasinat sau de a muri în împrejurări misterioase. Seleucus al III-lea a fost predecesorul imediat al lui Antioh al III-lea. Cei doi frați reprezintă „fiii” din versetul zece și îi reprezintă pe Reagan și Bush în 1989.

Dar fiii lui se vor ridica și vor aduna o mulțime de oști mari; și unul va veni negreșit, va năvăli și va trece mai departe; apoi se va întoarce și se va înfuria, până la fortăreața lui. Daniel 11:10.

Versetul zece este a treia linie și reprezintă „timpul sfârșitului” în 1989. El se leagă de versetul patruzeci din capitolul unsprezece și de Isaia opt cu opt. Legătura dintre aceste trei versete arată că versetul unsprezece reprezintă actualul război din Ucraina, cu Putin și Zelenskyy ca antagoniști reprezentați în Bătălia de la Rafia, prezentată în versetul unsprezece. Versetul doisprezece identifică urmările războiului din Ucraina și soarta lui Putin. Versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă bătălia de la Panium.

Tema versetului zece este „vremea sfârșitului” și, în acord cu principiile asociate cu desigilarea adevărului la „vremea sfârșitului”, versetul, deși este doar un singur verset, reprezintă o multitudine de linii profetice. Versetul zece identifică începutul istoriei ascunse a versetului patruzeci, care marchează începutul mișcării îngerului al treilea și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Versetul pune în legătură cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase, astfel cum sunt identificate în vedenia care începe în capitolul șapte din Isaia. Această legătură marchează unirea divinității cu omenirea, care este desăvârșirea tainei evlaviei în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, care este al treilea vai al Islamului.

Versetul marchează anul 1989 ca fiind vremea sfârșitului, iar, prin legătura cu cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase, include adevărul fundamental al lui William Miller și răzvrătirea din 1863. Versetul începe istoria ascunsă a versetului patruzeci. Prin urmare, el este un element esențial al sporirii cunoștinței care sosește la vremea sfârșitului, în 1989, și începe ilustrarea profetică a evenimentelor externe care alcătuiesc istoria ascunsă a versetului patruzeci și, prin legătura sa cu cele șapte vremi, identifică de asemenea evenimentele interne din istoria dintre 1989 și legea duminicală.

Numărul zece este un simbol al unei încercări, iar legătura versetelor cu viziunea din Isaia șapte pune accent pe înțelegerea adevărului.

Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; iar în șaizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, și capul

Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Dacă nu credeți că un „cap” reprezintă o cetate de scaun (Samaria și Damasc) și un împărat (Rețin și Pecah, fiul lui Remalia), nu veți fi întăriți. Dacă nu înțelegeți aceste trei simboluri interschimbabile, în contextul lui Isaia 8:8 (care este aceeași viziune ca în capitolul șapte), atunci nu veți putea identifica pe Putin și Rusia drept împăratul de la miazăzi în versetele unsprezece până la cincisprezece.

Oleh sebab itu, sesungguhnya Tuhan mendatangkan ke atas mereka air sungai itu, yang kuat dan melimpah, yakni raja Asyur beserta seluruh kemuliaannya; ia akan meluap melampau segala salurannya dan melimpahi segala tepinya. Ia akan menerobos Yehuda; ia akan meluap dan melampau, ia akan sampai setinggi leher; dan bentangan sayapnya akan memenuhi luas negerimu, ya Imanuel. Yesaya 8:7, 8.

Tema versetului zece este un proces de încercare în trei etape, care începe la timpul sfârșitului și conduce la încheierea timpului de probă la legea duminicală.

Atunci el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele acestea sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face rău; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.” Daniel 12:9, 10.

În „vremea sfârșitului”, cartea lui Daniel este „desigilată”, iar începe un proces de încercare în trei etape, reprezentat prin „curățiți, albiți și încercați”. Cei „înțelepți” înțeleg, cei „răi” nu înțeleg. Lipsa lor de înțelegere, la fel ca lipsa lor de untdelemn din parabola celor zece fecioare, face ca ei să fie nimiciți.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, ca să nu-Mi mai fii preot; întrucât ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Cuvintele „Poporul Meu” înseamnă un popor al legământului, iar acest popor al legământului urmează să fie lepădat și nimicit din „lipsă de cunoștință”. Legea duminicală din Statele Unite este semnul de hotar unde lucrurile sunt uitate sau aduse aminte. Adu-ți aminte de ziua Sabatului este adevărul prezent în acel punct. Acolo este adusă aminte curva Tirului. Acolo Își aduce aminte Dumnezeu de păcatele Babilonului în Apocalipsa.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit și ea și întoarceți-i îndoit, după faptele ei; în paharul în care a turnat ea, turnați-i îndoit. Apocalipsa 18:4–6.

Acolo sunt nimiciți copiii, adică ultima generație profetică a adventismului laodicean. Acolo se arată că aceia pe care Daniel îi numește „cei răi” au „uitat” Legea lui Dumnezeu, iar partea din Legea lui Dumnezeu pe care au uitat-o este reprezentată de regulile sau legile profetice ale lui Dumnezeu. Contextul arată limpede că le lipsește „cunoștința” care sporește atunci când cartea lui Daniel este desigilată. Daniel îi pune în contrast pe „cei înțelepți” cu „cei răi”, iar Isus, pe „fecioarele înțelepte” cu „fecioarele nechibzuite”. Amos identifică aceeași categorie drept

„fecioare frumoase”, ca fiind acelea care nu sunt în stare să găsească solia profetică reprezentată de răsărit, miazănoapte și mări.

„Iată, vin zile”, zice Domnul Dumnezeu, „când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului. Ei vor rătăci de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga înapoi și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi. În ziua aceea, fecioarele cele frumoase și tinerii vor leșina de sete. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: «Viu este dumnezeul tău, Dane!» și: «Viu este felul de a fi al Beer-Șebel!» — aceia vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată.” Amos 8:11–14.

Mesej yang tidak dapat mereka temukan dilambangkan oleh tempat yang mereka cari ketika mereka “mengembara dari laut ke laut, dan dari utara bahkan ke timur.” Amos mengatakan bahawa “anak-anak dara yang cantik” ini berada dalam suatu “kelaparan” untuk mendengar “Firman Tuhan,” dan bahawa “pada hari itu mereka akan berlari ke sana ke mari untuk mencari firman Tuhan, tetapi tidak akan menemukannya.” Mesej yang dibuka meterainya daripada kitab Daniel pada waktu kesudahan, pada tahun 1989, sebagai penggenapan ayat empat puluh dan juga ayat sepuluh pasal sebelas, diringkaskan dalam dua ayat terakhir pasal sebelas.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va ieși cu mare furie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Și își va așeza corturile palatului său între mări, în muntele slăvit și sfânt; totuși își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:44, 45.

Fecioarele nechibzuite, frumoase și rele, care sunt lipsite de untdelemn, solia răsăritului, a miazănoaptei și a mărilor, care au respins cunoștința și legământul, precum și Legea lui Dumnezeu, sunt aduse în amintire de Dumnezeu la legea duminicală. Trei bătălii sunt reprezentate în versetele zece până la cincisprezece. Eu separ aceste trei bătălii în trei istorii, dar ele formează și o linie atunci când sunt considerate împreună, căci versetul zece deschide „vremea sfârșitului” și, prin urmare, inițiază un proces de încercare în trei pași.

Versetul zece este legat de cele șapte vremi din Leviticul douăzeci și șase și, prin urmare, de temeliile adventismului și de lucrarea lui William Miller. Al doilea pas al celor trei pași este o probă vizuală care a început atunci când s-a deschis lumina versetului unsprezece și războiul din Ucraina. A doua probă este vizuală și reprezintă o încercare privitoare la capacitatea noastră de a recunoaște evenimentele curente în lumina Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. A treia probă este Bătălia de la Panium din versetul cincisprezece, unde numele lui Simon Barjona a fost schimbat în Petru, marcând astfel sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii chiar înainte ca timpul de probă să se încheie la legea duminicală din versetul șaisprezece.

Când luăm în considerare apariția lui Antioh cel Mare în fiecare dintre cele trei bătălii reprezentate de versetele zece, unsprezece și cincisprezece, vedem, de asemenea, în istoria versetelor nouă până la șaisprezece, ridicarea și căderea profetului mincinos din profeția biblică.

Versetele unu până la patru identifică ridicarea și căderea puterii balaurului. Versetele nouă și zece identifică anii 1798 și 1989, respectiv, și, făcând astfel, versetele nouă până la șaisprezece identifică ridicarea și căderea prorocului mincinos. Versetele patruzeci până la patruzeci și cinci

reprezintă ridicarea și căderea fiarei. Versetele nouă și zece se aliniază, de asemenea, cu cele două „vremi ale sfârșitului” din versetul patruzeci, în 1798 și 1989.

Sora White ne informează limpede că a înțelege greșit „vremea sfârșitului” produce confuzie cu privire la locul unde trebuie aplicate profețiile.

„Mulți fac astăzi același lucru, în 1897, deoarece nu au avut experiență în solia de încercare cuprinsă în soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Sunt unii care cercetează Scripturile pentru a găsi dovezi că aceste solii sunt încă în viitor. Ei adună elementele care dovedesc adevărul soliilor, dar nu le acordă locul lor cuvenit în istoria profetică. De aceea, unii ca aceștia sunt în primejdia de a induce poporul în eroare cu privire la plasarea soliilor. Ei nu văd și nu înțeleg vremea sfârșitului și nici când trebuie plasate soliile. Ziua lui Dumnezeu vine cu pași neauziți, dar așa-ziii oameni înțelepți și mari pălăvrăgesc despre «educația superioară», despre care presupun că își are originea în oameni mărginiți. Ei nu cunosc semnele venirii lui Hristos sau ale sfârșitului lumii.” Sermons and Talks, volumul 1, 290.

Tema versetului zece este „vremea sfârșitului”, iar în capitolul unsprezece sunt identificate mai multe „vremi ale sfârșiturilor”. Dacă „nu vezi și nu înțelegi” „vremile sfârșiturilor” din capitolul unsprezece, nu vei ști când „să așezi soliile la locul lor”. Ea spune: „sunt unii care cercetează Scripturile”, iar, ca în cazul tuturor prorocilor, cuvintele ei se adresează zilelor de pe urmă; astfel, în zilele de pe urmă, aceia pe care îi identifică sunt o categorie care nu înțelege vremea sfârșitului, așadar ei sunt și „fecioarele frumoase” ale lui Amos, care cad și nu se mai ridică niciodată.

Në kapitullin njëmbëdhjetë, vargu një, Darius dhe Kiri qëndrojnë së bashku për të shënuar kohën e fundit në vitin 1989. Kur Ptolemeu shkoi në Babiloni dhe e mori mbretin e veriut rob në Egjipt në vitin 246 p.e.s., duke parafiguruar nga ana tjetër vitin 1798, siç paraqitet në vargjet shtatë deri nëntë, kjo ishte një “kohë e fundit”. Vargu dhjetë është “koha e fundit” në vitin 1989.

1798 este sfârșitul celor două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăstiere împotriva împărăției de nord a lui Israel, care au început în anul 723 î.Hr. O mie două sute șaiszeci de ani mai târziu, în 538, papalitatea a domnit timp de o mie două sute șaiszeci de ani, până în 1798. 1798 este un „timp al sfârșitului”, căci este sfârșitul celor șapte vremi și, de asemenea, al celor o mie două sute șaiszeci de ani, precum și al celor o mie două sute nouăzeci de ani din capitolul douăsprezece al cărții lui Daniel. 1798 este un „timp al sfârșitului” și, prin urmare, 538 este de asemenea un „timp al sfârșitului”. 538 este sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare sanctuarul lui Dumnezeu și oastea Sa, care au precedat papalitatea făcând aceeași lucrare pentru aceeași perioadă de timp.

538 reprezintă împuternicirea papalității și, făcând astfel, reprezintă din nou împuternicirea papalității la legea duminicală. Legea duminicală identifică un „timp al sfârșitului”. Prin urmare, versetul șaisprezece, precum și versetul unu, șapte până la nouă și versetul zece, toate marchează „timpul sfârșitului”. Acest adevăr trebuie să fie înțeles de aceia care știu când să așeze mesajele. Pompei a împlinit versetul șaisprezece când a cucerit Ierusalimul. El a fost urmat de Iuliu Cezar, Cezar Augustus și Cezar Tiberiu. Nașterea lui Isus a fost un „timp al sfârșitului” și a avut loc în

vremea lui Cezar Augustus.

Atunci se va ridica în locul lui unul care va trimite un strângător de biruri în slava împărăției; dar, în câteva zile, va fi nimic, și nu prin mânie, nici prin război. Daniel 11:20.

Versetul douăzeci se adaugă la lista „vremii sfârșiturilor” din capitolul unsprezece, la fel și Cezarul Tiberiu, care a domnit în timpul răstignirii lui Hristos.

Și în locul lui se va ridica un om disprețuit, căruia nu-i vor da cinstea împărăției; dar el va veni pe neașteptate și va pune mâna pe împărăție prin lingușiri. Și oștile vor fi măturate înaintea lui ca de un potop și vor fi zdrobite; da, chiar și prințul legământului. Daniel 11:21, 22.

Crucea stă în centrul săptămânii profetice pe care Hristos a venit s-o întărească pentru mulți.

I on će utvrditi savez s mnogima za jednu sedmicu; a usred sedmice učinio će da prestanu žrtva i prinos, i zbog raširenosti gadosti opustošit će je, sve do svršetka; i ono što je određeno izlit će se na opustošenoga. Danilo 9:27.

À la moitié de la semaine, nous avons un commencement et une fin : les premiers mille deux cent soixante jours s’achevèrent précisément là où commencèrent les mille deux cent soixante jours suivants. La semaine correspond aux sept temps de dispersion contre le royaume du nord, lequel représentait à la fois le paganisme et la papauté, foulant aux pieds le sanctuaire et l’armée.

Atunci am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia cu privire la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, care dau atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

៥៣៨ គឺជា «ពលវលោកច្រុះបញ្ចុះ» ហើយវាសុំបុគ្គលនិងឈរឱ្យកាន់
ដល់ក៏ជាចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលទំនាយមួយផងដែរ។ ៥៣៨
និងឈរឱ្យកាន់ផុតសកុសិពីរដល់បញ្ចប់ក៏ថា ទាំងការចាប់ផ្តើម
និងការបញ្ចប់នៃទំនាយមួយ គួរឱ្យសម្គាល់តាមបែបទំនាយថាជា
«ពលវលោកច្រុះបញ្ចុះ»។

Versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu marchează toate „vremea sfârșitului”. Versetul douăzeci și trei identifică alianța pe care iudeii macabei au încheiat-o cu Roma păgână în anii 161–158 î.Hr. Istoria Dinastiei Hasmoneene, de la lupta lor inițială până la sfârșitul ei în distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., reprezintă protestantismul apostat în Statele Unite, începând în 1844, sfârșitul unei profeții de timp și, prin urmare, o „vreme a sfârșitului”, și încheindu-se la legea duminicală, așa cum este reprezentată de anul 70 d.Hr.

Versetul douăzeci și trei identifică un „timp al sfârșitului” în 167 î.Hr., la bătălia de la Modein, și de asemenea în anul 70 d.Hr., ambele prefigurând, respectiv, anul 1844 și legea duminicală. Versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu marchează toate „timpul sfârșitului”.

Versetul douăzeci și patru identifică supremația de trei sute șaiszeci de ani a Romei păgâne, marcând astfel atât începutul, în anul 31 î.Hr., cât și sfârșitul, în anul 330, drept „vremea sfârșiturilor”. Versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă identifică atât începutul, cât și sfârșitul acelei perioade, astfel încât versetul douăzeci și patru, versetul douăzeci și șapte, versetul douăzeci și nouă, versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu marchează toate „vremea sfârșitului”.

Versetul treizeci și unu identifică anul 538, când a fost așezată urâciunea pustiirii, iar versetele treizeci și șase și patruzeci identifică anul 1798 ca fiind „vremea sfârșitului”. Anul 538 în versetul treizeci și unu și anul 1798 în versetele treizeci și șase și patruzeci, versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă, versetul douăzeci și patru, versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu marchează toate „vremea sfârșitului”.

„Vremea sfârșitului” este marcată de treisprezece ori înainte de versetul patruzeci și unu, care este legea duminicală, și de încă o „vreme a sfârșitului”, așa cum este și versetul patruzeci și cinci, când papa ajunge la sfârșitul său fără ca cineva să-i vină în ajutor. De cincisprezece ori este localizată „vremea sfârșitului” în capitolul unsprezece. Tema versetului zece este „vremea sfârșitului”. Ea reprezintă adevărurile care sunt desigilate în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua în articolul următor.